

Отъ все сърдце и нѣмо ви се възхищавамъ
на вашата жилавина сега, жени !
И небосводътъ нека съ пепель и жарава
опърля хора и дървета и храни ;
дланьта на всѣкой е като земя корава,
и въ юлскитѣ непоносими марани
като вихрушка ще сметемъ въ кръстци житата
и за вършитба ще се приберемъ въ селата.

Работятъ упорито чернитѣ мжже.
Защо мълчатъ и пѣшкатъ якитѣ вързвачи ?
Или не става отъ рѣжъта добро вжже?
Търкалятъ тежки снопи, и мълчатъ, и храчатъ.
Като оратенъ палешникъ съ връхъ нажеженъ,
когато долу слѣзе слънцето, да рачи
села и градове да разоре на кръстъ,
и да изригнатъ прахове и димъ околорѣстъ !

Пъкъ на пладнуване мърморя и се мръщя :
зеленъ фасулъ и чесънъ въ тоя трудъ и жаръ —
охъ, майко моя! всѣкой день едно и сжщо.
И се отмѣствамъ гладенъ; и на грѣбъ лежа ;
и мълчаливо своитѣ съ очи обгрѣщамъ —
не съмъ сѣрдитъ, а за живота имъ тжжа :
та затова ли ризитѣ ни на плещитѣ
залепватъ и прогниватъ въ потъ въ горещинитѣ ?